

Att ta hand om de sjuka i familjen

”Familjen har alltid varit det närmaste sjukhuset” sade påven Franciskus i den allmänna audiensen som han ägnade åt vård av sjuka i familjen. Han sade också att man bör lära barn redan som små att vara solidariska med den som är sjuk och undvika att de blir likgiltiga för andras lidande.

2015-06-15

I den här katekesen tänkte jag tala om en vanlig sida av familjelivet, nämligen sjukdomen. Sjukdomen utgör en erfarenhet av vår bräcklighet som vi ofta får uppleva i familjen, redan som barn, och särskilt som gamla, när krämporna kommer. I våra familjerelationer blir det som ett tillägg av lidande och ångest när personer vi månar om drabbas av sjukdom. Det är kärleken som gör att vi känner detta tillägg. För en fader eller moder är det ofta svårare att uthärda ett barns sjukdom än den egna. Man kan säga att familjen alltid har varit det närmaste sjukhuset. Än idag är sjukhuset i många delar av världen ett privilegium för några få, och ofta är det långt borta. Det blir mamman, pappan, syskonen och far- och morföräldrarna som ger vård och hjälper de sjuka att bli friska.

I evangelierna berättas ofta om hur Jesus möter sjuka och bemödar sig

om att bota dem. Han framträder som en som kämpar mot sjukdomen och som har kommit för att bota människan från allt ont, i anden och i kroppen. Markusevangeliet berättar en särskilt gripande scen: "På kvällen, efter solnedgången, kom man till honom med alla sjuka och besatta. Hela staden hade samlats utanför dörren" (1:32-33). När jag tänker på vår tids stora städer, undrar jag framför vilka dörrar man kan samla sjuka för att hoppas att de skall botas. Jesus drog sig aldrig undan från omsorgen om de sjuka. Han gick aldrig förbi, han såg aldrig åt andra hållet. Och när en fader eller moder, eller helt enkelt vänner, bar fram en sjuk för att han skulle röra och bota dem, dröjde han aldrig. Botandet fick gå före lagen, också före en så helig lag som sabbatsvilan (jfr Mark 3:1-6). De skriftlärda förebrådde Jesus för att han botade och gjorde gott på sabbaten. Men Jesu kärlek var att ge hälsa, att göra

gott: och det intar alltid första platsen.

Jesus sänder ut lärjungarna för att de skall utföra hans eget verk och ger dem makt att bota, att närma sig de sjuka och ta hand om dem (jfr Matt 10:1). Vi måste minnas vad han sade till lärjungarna i berättelsen om den man som var blind sedan födelsen (Joh 9:1-5). Framför den blinde diskuterade lärjungarna om han var blind för att han själv eller hans föräldrar hade syndat. Herren sade klart och tydligt: varken han eller hans föräldrar: han är blind för att Guds gärningar skall bli uppenbara i honom. Och så botade han honom. Detta är Guds härlighet! Detta är kyrkans uppgift! Att hjälpa de sjuka, inte slösa tid på struntprat, att alltid hjälpa, trösta, stötta, stå nära de sjuka: detta är uppgiften.

Kyrkan uppmanar till ständig bön för våra anhöriga som drabbats av

sjukdom. Bönen för de sjuka får aldrig saknas. Tvärtom, vi måste be mer, både på egen hand och tillsammans. Låt oss tänka på evangeliernas berättelse om den kananeiska kvinnan (jfr Matt 15:21-28). Hon tillhör inte Israels folk utan är en hednisk kvinna som bönfaller Jesus att bota hennes dotter. För att pröva hennes tro svarar Jesus först strängt: "Jag kan inte, först måste jag ta hand om fåren i Israel". Kvinnan ger inte upp – när en mamma ber om hjälp för sitt barn ger hon aldrig upp; vi vet alla att mammor kämpar för sina barn – och svar: Också hundarna får något när herrarna är mätta!". Det är som om hon sade: "Behandla mig åtminstone som en liten hund!" Då säger Jesus: "Kvinnas din tro är stark, det skall bli som du vill" (vers 28).

Inför sjukdomen uppstår problem också i familjen på grund av vår mänskliga svaghet. Men oftast

stärker sjukdomstiden familjebanden. Jag tänker på hur viktigt det är att uppfostra barnen redan som små till att vara solidariska med den som är sjuk. En fostran som gör en okänslig för sjukdom gör att hjärtat torkar in. Den gör att unga blir som bedövade för andras lidande, oförmögna att handskas med lidandet och att acceptera sina begränsningar. Ofta händer det att vi ser en man eller kvinna som kommer till jobbet och ser trött ut. När vi frågar "Vad har hänt?" svarar han eller hon: "Jag har bara sovit två timmar för hemma turas vi om att ta hand om ett barn, en sjuk, en mor- eller farförälder". Och så fortsätter dagen med arbetet. Detta är hjältemodigt, detta är familjernas hjältemod! Det är ett fördolt hjältemod som utförs med ömhet och mod när någon är sjuk hemma.

Svaghet och lidande hos våra käraste anhöriga kan vara en skola för livet för våra barn och barnbarn – det är viktigt att fostra barn och barnbarn till att förstå denna närhet i sjukdomen i familjen – och det blir en skola för livet när stunder av sjukdom åtföljs av bön och familjemedlemmarnas kärleksfulla omsorg och närhet. Den kristna gemenskapen vet att familjen inte får lämnas ensam i sjukdomens prövning. Och vi måste tacka Herren för alla positiva erfarenheter av kyrkligt syskonskap som hjälper familjerna att ta sig igenom smärtans och lidandets svåra stund. Denna kristna närhet, från familj till familj, utgör en verklig rikedom för församlingen; en rikedom av vishet, som hjälper familjerna i svåra stunder och som förklarar Guds rike bättre än många ord! De är smekningar från Gud.

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

översättning: Vatikanradion

Libreria Editricine Vaticana/
RomeReports

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
hur-bor-man-var-da-de-sjuka-i-familjen/](https://opusdei.org/sv-se/article/hur-bor-man-var-da-de-sjuka-i-familjen/)
(2025-03-27)